

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/183/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112240562
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112240562.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösllingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župná námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 16C/416/2012-54 zo dňa 03.06.2014 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1.stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o vylúčení žalôb žalobcu vo veciach, ktoré boli pôvodne Okresným súdom Humenné vedené pod sp.zn. 5C/195/2012 a 5C/198/2012 na samostatné konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žaloby žalobcu vo veciach, ktoré boli pôvodne Okresným súdom Humenné vedené pod sp. zn. 5C/190/2012, 5C/191/2012, 5C/192/2012, 5C/193/2012, 5C/194/2012, 5C/196/2012, 5C/197/2012, 5C/199/2012 zamietol.

Náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

Žalobný návrh žalobcu vo vo veciach, ktoré boli pôvodne Okresným súdom Humenné vedené pod sp. zn. 5C/195/2012 a 5C/198/2012 vylúčil na samostatné konanie.

Rozhodnutie o zamietnutí žalobných návrhov vo veciach pôvodne vedených na Okresnom súde Humenné právne odôvodnil podľa ust. §§ 3 ods. 1 písm. d); 4 ods. 1 písm. a); 9 ods. 1, 2; 17 ods. 1 až 5 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1 až 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, pričom konštatoval, že žalobca žalobnými návrhmi uplatnil nárok na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. argumentujúc nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Humenné (zbytočnými priesťahmi, nerozhodnutím v zákonom stanovenej lehote) v konkrétnych exekučných konaniach žalobcu ako oprávneného voči povinným - dlžníkom z úverových zmlúv, ktoré s nimi uzavrel. Výšku majetkovej škody a nemajetkovej ujmy kvantifikoval ako následok toho, že exekučný súd - Okresný súd Humenné nedodrжал zákonom stanovenú 15-dňovú lehotu, v ktorej mal buď vydať poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý o poverenie žiadal alebo jeho žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, predpokladom toho, aby bolo možné v konaní pred súdom rozhodovať o náhrade škody a nemajetkovej ujmy ako dôsledku nesprávneho úradného postupu, pre nedodržanie zákonnej lehoty alebo priesťahy v konaní, je podanie sťažnosti na priesťahy v

exekučnom konaní, resp. podanie žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy v konaní (§ 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z.), rozhodnutie o tom, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, následkom ktorého sú prieťahy v súdnom konaní (§ 120 a nasl. zákona č. 385/2000 Z. z.), rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorého vyplýva, že porušené bolo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo rozhodnutie Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti konštatujúce porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Súd prvého stupňa uviedol, že žalobca v žalobách ani netvrdil, že disponuje rozhodnutím alebo konštatovaním kompetentného orgánu, že v namietaných exekučných konaniach došlo k zbytočným prieťahom, alebo že by niektorý sudca rozhodujúci v exekučnej veci bol disciplinárne zodpovedný za prieťahy exekučných konaní. Žalobca síce poukazoval na to, že v exekučných konaniach podával žiadosti s cieľom získať informácie o stave exekučného konania, tieto jeho žiadosti nie sú však sťažnosťami, aké právna úprava predpokladá. Pri absencii záväzného stanoviska, resp. rozhodnutia kompetentného orgánu o tom, že exekučný súd spôsobil zbytočné prieťahy v konaní, je možné konštatovať absenciu podstatného predpokladu pre posúdenie relevantnosti žalobami uplatnených nárokov.

Aj pri neexistencii zmeny právnej úpravy, ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., účinnej od 01.01.2013 nároky uplatnené žalobcom by boli posúdené ako nedôvodné.

Ako vyplýva z exekučných spisov, vo všetkých prípadoch žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok, pričom povinným v exekučnom konaní bol spotrebiteľ. Slovenská právna úprava poskytuje subjektom majúcim v záväzkových vzťahoch postavenie spotrebiteľa zvýšenú ochranu. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Exekučný súd je v každom štádiu exekučného konania povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je právne nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom. Pri zistení neexistencie podmienok materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu musí na tieto zistenia procesne reagovať. Vo všetkých exekučných veciach, na ktoré žalobca poukazoval žalobnými návrhmi, exekučným titulom bolo rozhodcovské rozhodnutie. Súd rozhodujúci v exekučnom konaní musel vychádzať nielen z príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ale aj zo zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

V exekučných konaniach, z ktorých žalobca vyvodzoval svoje nároky, exekučný súd postupoval v súlade s citovanou právnou úpravou, preto po doručení žiadosti exekútora o vydanie poverenia žiadal rozhodcovský súd o predloženie listín, posúdenie ktorých považoval za potrebné v záujme skúmania, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Táto povinnosť súdu je akcentovaná aj v uznesení Ústavného súdu SR vo veci sp. zn. II. ÚS 545/2010-15 z 09.12.2010.

Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom s určitými špecifikami. Na rozdiel od iných exekučných titulov zákon oprávňuje, aby súdy v konaní o nútenom výkone rozhodcovského rozsudku toto konanie zastavili na návrh alebo aj bez návrhu, ak rozhodcovské konanie nemalo vôbec prebehnúť, pretože predmetom sporu bola vec, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania, alebo predmetom sporu bola vec už rozhodnutá. Tiež vtedy, keď rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom alebo je v rozpore s dobrými mravmi, alebo ním prisúdené plnenie je nemožné. Nie je podstatné, že nebola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku (uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5Cdo/291/2010 z 29.3.2011).

Výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, preto exekučný súd v exekučných konaniach, na ktoré žalobca poukazoval, skúmal exekučné tituly žalobcu, čím dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania samotného poverenia nebola takej povahy, aby bolo možné usúdiť, že vydanie poverení v exekučných konaniach vykazovalo znaky prieťahov konania. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 606/2012-20 zo 14.12.2012, kde Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Pojem „zbytočné prieťahy“ je pojmom autonómym, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky doba rozhodovania exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v trvaní viac ako 13

mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľnou, ale pokiaľ sťažovateľ (sťažovateľom v konaní pred ústavným súdom bol samotný žalobca) podával žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcie hromadne v rovnakom čase, zaťažil tým všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o žiadostiach exekútora bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Čo sa týka exekučných konaní, ktoré boli pôvodne Okresným súdom Humenné vedené pod sp. zn. 15Er/847/2010 a 15Er/629/2010 a boli predmetom žalobných návrhov, o ktorých Okresný súd Humenné pôvodne viedol konanie pod sp. zn. 5C/197/2012 a 5C/199/2012, nedošlo v rozhodovacom procese o udelenie poverenia súdneho exekútora k omeškaniu v rozsahu 13 mesiacov. V ostatných exekučných konaniach, ako vyplýva z listinných podkladov, dôkaz ktorými súd vykonal bolo nevyhnutné realizovať rozsiahly proces, za účelom zisťovania relevantnosti exekučného titulu, ktorým boli rozhodcovské rozsudky. Bol to samotný oprávnený, ktorý nereagovaním na požiadavku súdu alebo aj odmietavými reakciami podieľal sa na dlhšom rozhodovacom procese. Vo veci, ktorá pôvodne Okresným súdom Humenné vedená pod sp. zn. 5C/196/2012 z exekučného spisu 15Er/826/2009 vyplýva, že žalobca nereagoval vôbec. Z listinných dôkazov v exekučných spisoch 21Er/1/2010, 5Er/906/2009, 10Er/62/2009, 18Er/6/2010, 6Er/721/2009 vyplynulo, že Okresný súd Humenné pred úplným rozhodnutím o pôvodnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodoval minimálne v časti.

Pokiaľ ide o kvantifikáciu majetkovej škody, žalobca mal za to, že je potrebné, aby súd žalovanému uložil nahraďiť mu skutočnú škodu, ku ktorej došlo v dôsledku zmenšenia jeho majetku. Pokiaľ žalobca mal za to, že náklady, ktoré vo vzťahu ku konkrétnym exekučným veciam vyčíslil mu vznikli, súd prvého stupňa mal jeho tvrdenia za irelevantné. Konštatoval, že informačné systémy, na ktoré žalobca poukazyval, vzhľadom na svoj predmet činnosti musí udržiavať tak či tak a náklady, ktoré vyčíslil, nemohli byť priamo spôsobené tvrdeným oneskorením exekučného súdu. Žiadna príčinná súvislosť z tvrdení žalobcu nevyplývala. Okrem toho, ak žalobca realizuje podnikateľskú činnosť spojenú so značným rizikom, na čo sám poukázal, musí si byť vedomý, že pri jeho podnikateľskej činnosti vzniknú riziká s dôsledkami z rizík vyplývajúcimi. Uvedené sa týka nielen žalobcom tvrdenej vzniknutej majetkovej škody, ale aj nemajetkovej ujmy, ktorú požadoval.

Čo sa týka žalovaným vznesenej námietky premlčania, ktorá sa mala týkať nárokov, pri ktorých došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009, je potrebné uviesť, že tieto časové súvislosti sa netýkali posudzovaných vecí, a preto sa súd vznesenou námietkou premlčania nezapodieval.

Veci, ktoré boli pôvodne Okresným súdom Humenné vedené pod sp. zn. 5C/195/2012 a 5C/198/2012 vylúčil na samostatné konania z dôvodu, že nedisponoval exekučnými spismi, z ktorých by bolo možné zistiť relevantnosť tvrdení žalobcu.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa právne podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Vyslovil, že žalobca bol v konaniach neúspešný, preto nemá právo na náhradu trov s konaním mu vzniknutých. Úspešný žalovaný trovy nežiadal, ich náhradu si v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, preto mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o zamietnutí žaloby žalobcu vo veciach, ktoré boli pôvodne Okresným súdom Humenné vedené pod sp. zn. 5C/190/2012, 5C/191/2012, 5C/192/2012, 5C/193/2012, 5C/194/2012, 5C/196/2012, 5C/197/2012, 5C/199/2012 podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca.

V odvolaní uviedol, že postupom súdu prvého stupňa sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností. Napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa rozhodol vo veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku

právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd prvého stupňa bol jednoznačne viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom prijatím zákona č. 412/2012 z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Svojím rozhodnutím súd prvého stupňa de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity. Súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len exekučného súdu. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno zakladať meritórne rozhodnutie. Svojimi úvahami súd neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe. Nie je zrejmé, aký môže mať dopad na výsledok konania skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom nesúvisia.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že ako dôkaz vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Pokiaľ ide o tom, že žalobca predložil znalecký posudok až po roku a pol od podania žaloby na súde, žalobca dáva do pozornosti samotný znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že žalobca zadal vypracovanie znaleckého posudku dňa 1. marca 2013. Vypracovanie znaleckého posudku je tak dôkladné a zložitá, a to aj s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov a jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. V konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. V konaní bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, prinajmenšom navrhovaným medzitimným rozsudkom. Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu žalobcu osobitne rozhodnúť.

Na základe uvedeného žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s. p.), preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O. s. p. s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 05.12.2014 zistil, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, správne aplikoval právne predpisy a správne vo veci aj rozhodol. Ani po podaní odvolania odvolací súd nezistil, aby prvostupňový súd konal a rozhodol nesprávne. Odvolací súd sa stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom

(§ 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov).

Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (§ 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.).

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012).

Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (§ 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.).

V žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2 (§ 17 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v súvislosti s právnym posúdením veci konštatoval, že s účinnosťou od 01.01.2013 bolo ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zmenené. Zmenené zákonné ustanovenie citoval a ďalej konštatoval, že zmena právnej úpravy realizovaná bola zákonom č. 412/2012 Z. z., pričom tento zákon prechodné ustanovenia neobsahoval. Nakoľko ide o ustanovenie s procesnoprávnym aspektom, nároky uplatnené žalobcom posúdil v zmysle aktuálnej právnej úpravy, aj keď v čase, keď boli žalobné návrhy podané, zákon č. 514/2003 Z. z. túto úpravu neobsahoval.

Uvedený postup prvostupňového súdu dáva odpoveď na odvolaciu námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci a odvolací súd sa s takýmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje a považuje ho za správne.

Správnemu právnemu posúdeniu veci zodpovedá aj správne rozhodnutie. V exekučných veciach špecifikovaných v napadnutom prvom výroku rozsudku vedených Okresným súdom Humenné nedošlo k sťažnostiam na prieťahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu SR, kedy by prieťahy v konaní boli konštatované. Podľa ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) je súd povinný preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Iba ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, pritom táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul, ktorým je notárska zápisnica alebo rozhodnutie rozhodcovských súdov. Z uvedeného teda vyplýva, že zákonná 15-dňová lehota je určená na poverenie exekútora, a to iba v prípadoch, ak exekučným titulom okrem iného, nie je rozhodcovský rozsudok.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2011, podľa ktorého pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takomto prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, exekučný súd nie je viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

Vzhľadom na uvedené je dôležité uviesť, že ak vznikne neodstrániteľný nedostatok v procesných podmienkach alebo odstrániteľný nedostatok, ktorý aj po úkonoch exekútora, prípadne exekučného súdu zostal neodstránený, príslušný súd (§ 45 Exekučného poriadku) žiadosť o vydanie poverenia zamietne a nadväzne na to zastaví exekučné konanie. Ako bolo vyššie uvedené, 15-dňová lehota na vyporiadanie sa súdu so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia neplatí v exekučných konaniach, v ktorých exekučným titulom je okrem iných rozhodcovský rozsudok. Dôvodom ustanovenia tejto výnimky, ktorá bola do zákona zavedená s účinnosťou od 01.06.2010 a vzťahuje sa i na exekučné konania začaté pred účinnosťou zákona č. 144/2010 Z. z., je potreba preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou návrhu na vykonanie exekúcie (napr. zmluva zakladajúca hmotnoprávny vzťah medzi oprávneným a povinným, rozhodcovská zmluva alebo doložka).

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že súd prvého stupňa správne ustálil, že žalobca v predmetnom konaní neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, t. j. existenciu nesprávneho úradného postupu, škodu a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Neboli preukázané ani žiadne dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca v návrhu na začatie konania žiadal. Žalobcom nebol preukázaný ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Neobstojí preto argumentácia odvolateľa o vzniku jeho právnej neistoty, ak exekučným titulom mal byť rozhodcovský rozsudok vydaný bez splnenia zákonných podmienok.

K odvolacej námietke žalobcu, že ako dôkaz vzniku škody predložil znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave a uvedeným posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku a súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, odvolací súd konštatuje, že znalecký posudok č. 1/2014 o výške vzniknutej škody, na ktorý žalobca v odvolaní poukazuje, nebol v predmetnom konaní predložený. Preto sa odvolací súd odvolacími námietkami týkajúcimi sa znaleckého posudku.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania, odvolací súd konštatuje, že ide o procesné pochybenie, ktoré však nemalo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd sa z uvedených dôvodov preto stotožňuje so súdom prvého stupňa, ktorý správne vyhodnotil, že žalobca nepreukázal existenciu zákonných podmienok na priznanie mu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Na základe uvedeného, preto odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne a preto bolo postupom podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v napadnutej časti, t.j. okrem výroku o vylúčení žalôb žalobcu vo veciach, ktoré boli pôvodne Okresným súdom Humenné vedené pod sp.zn. 5C/195/2012 a 5C/198/2012 na samostatné konanie potvrdil.

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodnuté, a to v súlade s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. Aj keď v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, tento nepodal návrh na náhradu trov odvolacieho konania. Neúspešný žalobca takýto návrh tiež nepodal, ale ani vzhľadom na výsledok odvolacieho konania by mu nárok na náhradu trov konania nemohol byť

priznaný. Keďže ide o návrhové konanie, súd bez takéhoto návrhu o trovách odvolacieho konania sám nemohol rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.